

[Poul Møller.]

pengene. Hele denne teori, man har skabt om, at der er den fordel ved tvangsopsparingen, at man får pengene hjem igen, er jo helt forkert, for man får ikke flere penge hjem igen, end man indbetaler i det finansår, hvor staten skal tilbagebetale tvangsopsparingen.

Der ville have været mere ræson i det, om man havde givet folk direkte omsættelige statsobligationer som en slags tvangsopsparing; så havde de straks kunnet sælge dem og få deres penge hjem. Men den vej har man altså ikke villet gå.

Vi tror også, at tvangsopsparingen vil ramme en del af den private opsparing. Den går ikke udelt af forbruget; den går delvis af den private opsparing og kommer derved til at modvirke vort fælles ønske om en øget likviditet i banker, sparekasser og pengeinstitutter. Dermed kan det udmærket vel tænkes, at tvangsopsparingen ikke i sig selv gør det lettere at få en renteløstelse. Tænkte man sig f. eks. en meget stram tvangsopsparing, der var meget større end denne, ville den ikke betyde, at der var flere penge til rådighed ude i erhvervslivet, således at nationalbanken eller bankerne i det hele taget kunne nedsætte rentefoden.

Den økonomiske balance, der er til stede i øjeblikket, bliver altså nu påvirket af tvangsopsparingen, og det vil sige, at vor økonomiske situation bliver strammet. Det er vel det, de vise mænd har tænkt på i deres beretning, og det er vel derfor, de har antydnet, at hvis man skulle lempe, kunne en lempelse ved tvangsopsparingen være et af de midler, der hurtigst kunne stimulere efterspørgslen igen.

Men foreløbig har regeringen afvist at ændre den, og efter det ærede medlem hr. Hans Rasmussens tale går jeg ud fra, at regeringen stadig har sit flertal i behold med hensyn til sin stilling over for tvangsopsparingen, nemlig at man ønsker den uindskrænket opkrævet, men blot i 6 rater i stedet for 2.

Jeg vil gerne til sidst stille den højtærede finansminister det spørgsmål, om han nu er begyndt at overveje, hvordan han kan klare næste finansår uden en tvangsopsparing. I foråret sagde han, at det for tidligt at besvare spørgsmålet. Nu har vi jo op-

levet, at man i 1962 sluttede et omsforlig, der forudsatte, at vi skulle have en skattelettelse i 1963-64. Da vi nåede frem til februar-marts 1963 sagde man, at man ikke kunne klare statsfinanserne og den økonomiske stilling i landet, hvis den skattelettelse, man havde aftalt, skulle realiseres. Derfor måtte vi have tvangsopsparing, og det har vi altså nu i 1963-64. Vi er godt og vel et halvt år inde i finansåret og nærmer os 1964-65. Er finansministeren nu overbevist om, at han uden forhøjelse af skatterne, uden forhøjelse af afgifterne og uden nogen ny tvangsopsparing kan klare de krav, der stilles til statskassen i det kommende finansår? Eller skal dette være en permanent foretæelse? Eller skal vi se tvangsopsparingen omformet til en skatteforhøjelse i stedet for?

Vort parti vil afholde sig fra at stemme om dette lovforslag. Det er flertallets lov, det er flertallets ændringer; flertallet må selv bestemme, hvordan det vil have loven udformet.

Helge Larsen: Lovforslaget vedrørende de tekniske ændringer i loven om bunden opsparing skal jeg på mit partis vegne anbefale, og jeg har derudover i og for sig ikke mange bemærkninger at gøre. Baggrunden for denne lovgivning og hele den økonomiske situation er jo blevet grundigt gennemdebatteret de sidste tre dage.

Jeg vil dog gerne knytte en enkelt bemærkning til det, som det ærede medlem hr. Henry Christensen sagde om, at den bundne opsparing var et brud på omsforliget. Da vi i forsommeren 1962 indgik omsforliget og aftalte de ændringer i statskatten, som skulle medføre en videreførelse af proportionalsskatten og en forhøjelse af den skattefrie bundgrænse, var det også aftalt, at før denne lovgivning kunne ske, skulle der være en forhandling mellem de fire partier, der stod bag omsforliget, om det økonomisk forsvarlige i at gennemføre denne skattelettelse. En sådan forhandling fandt sted i januar i år, og regeringspartierne var da af den opfattelse, at den økonomiske situation ikke var så afbalanceret, at der ville være mulighed for at gennemføre de aftalte skatteletter. Heroverfor fastholdt oppositionen kravet om skatteletter, og derfor gennemførtes ændringer af stats-